

Arrest

nr. 333 926 van 7 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, op 22 juli 2024 als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep werd ingediend voor Q.N., die minderjarig is. Voor Q.N. werd op 15 november 2023, op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse grootvader O.C. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze aanvraag werd afgewezen op grond van de vaststelling dat O.C. niet over het recht van bewaring over Q.N. beschikt.

Daarnaast blijkt dat voor Q.N., door de voor haar aangestelde voogd, ook een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Q.N. werd op 2 oktober 2024, in toepassing van artikel 61/20 van de Vreemdelingenwet, in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 12 september 2025.

De Raad ziet, gezien het voorgaande, niet in welk belang Q.N. nog heeft bij het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 27 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het gegeven dat voor haar een verblijfsprocedure werd aangevat op grond van de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet, die erop gericht zijn een duurzame oplossing te bekomen voor in het Rijk verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, impliceert immers dat wordt erkend dat Q.N. niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over haar uitoefent (zie artikel 61/14, 1° van de Vreemdelingenwet).

Daar het “recht van bewaring” een onderdeel is van het ouderlijk gezag, en zowel de materiële bewaring van het kind alsook het recht van opvoeding, zijnde de belangrijke beslissingen inzake de gezondheid van het kind, diens opvoeding, opleiding, vrije tijd alsook godsdienstige of levensbeschouwelijke oriëntatie, omvat (ECLI:BE:CABRL:2009:ARR.20090302.5), wordt derhalve ook erkend dat geen enkele in België verblijvende persoon over het, door een Belgische rechtbank gehomologeerde, recht van bewaring beschikt, zoals vereist is door artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Nu Q.N. het bestuur verzocht om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden op grond van de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet, en zij ook op deze grond in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel, lijkt zij aldus geen belang te hebben bij de vernietiging van de in casu bestreden beslissing.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juni 2025 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

De verzoekende partijen voeren in de eerste plaats aan dat de procedure op grond van de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijke toekenning van een tijdelijke verblijfs-machtiging aan niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dat deze procedure in wezen een opvang-regeling beoogt en geen aanleiding geeft tot een duurzaam verblijfsrecht. Zij stellen dat het statuut van familielid van een Unieburger, dat werd beoogd met de aanvraag die door de in casu bestreden beslissing werd geweigerd, daarentegen wel aanleiding geeft tot een duurzaam verblijfsrecht. Zij wijzen er tevens op dat een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger – dat wordt veruitwendigd door een F-kaart –, op grond van de regels van het vrij verkeer van Unieburgers, ook zal worden erkend in Nederland, het land van herkomst van de referentiepersoon. Zij betogen dat het niet zeker is dat “als de familie wil terugkeren” naar Nederland de Nederlandse autoriteiten de verblijfstitel – een A-kaart – die N.Q. ontving “diezelfde erkenning” zullen geven.

In de tweede plaats voeren de verzoekende partijen aan dat in de beschikking een onjuiste rechtsopvatting omtrent het bewijs van het recht van bewaring wordt weerhouden. Zij stellen dat artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet louter vereist dat het recht van bewaring met een authentieke akte uit het land van herkomst wordt aangetoond, zonder dat er een homologatievoorwaarde geldt. Zij geven aan van mening te zijn dat de feitelijke zorgsituatie, aangevuld met het voogdijbesluit en de huisvesting van het kind, bevestigt dat het gezag wordt uitgeoefend door de grootouders.

Verder houden de verzoekende partijen ook nog voor dat het belang van het kind onvoldoende werd onderzocht. Zij betogen dat N.Q. in België “sociaal, psychologisch en onderwijskundig hersteld is van eerdere trauma’s”, dat dit kind wordt verzorgd door haar grootouders, met wie het een affectieve band heeft en dat het hier voltijds schoolloopt.

De Raad dient erop te wijzen dat artikel 61/20 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien verweerder oordeelt dat de duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling het verblijf in België is een machtiging tot verblijf met een duur van een jaar dient te worden afgegeven. Het staat niet ter discussie dat N.Q. een dergelijke machtiging verwierf. Artikel 61/23 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat na afloop van een periode van drie jaar, vanaf de toekenning van de machtiging tot tijdelijk verblijf waarin artikel 61/20 voorziet, verweerder de niet-begeleide minderjarige vreemdeling machtigt tot een verblijf van onbepaalde duur. De verzoekende partijen kunnen daarom niet worden gevolgd in hun betoog dat de procedure die is voorzien in de artikelen 61/15 e.v. geen aanleiding kan geven tot een *“duurzaam verblijfsrecht”* of *“een recht op langdurig verblijf”*. Er wordt daarnaast niet aangetoond dat *“de sociale rechten”* waarover N.Q. beschikt wanneer zij een A-kaart heeft verschillend zijn van deze wanneer zij over een F-kaart zou beschikken. Er blijkt ook niet dat de vernietiging van de in casu bestreden beslissing *“de verblijfszekerheid en mobiliteit”* van N.Q. in gunstige zin kan beïnvloeden. Door te poneren dat wanneer N.Q. met haar grootouders naar Nederland zou verhuizen *“het hoogst onzeker [is]”* of de Nederlandse autoriteiten een A-kaart zullen erkennen, tonen zij evenmin aan dat zij een belang hebben bij de vernietiging van de in casu bestreden beslissing. C.O. en J.L. geven immers niet aan van plan te zijn het land te verlaten en verklaren daarnaast louter niet te weten hoe de Nederlandse autoriteiten op verblijfsrechtelijk vlak zullen reageren wanneer een minderjarig kind dat in België een verblijfstitel verwierf zich met de grootouders aanmeldt met het oog op een verblijf in Nederland. Door een hypothese te poneren en te duiden dat zij iets niet weten tonen zij geen zeker belang aan. Het gegeven dat twee personen die niet het ouderlijk gezag over een kind hebben (zie infra) dit kind zouden wensen mee te naar een ander land laat bovendien ook niet toe te besluiten dat er sprake is van een rechtmatig of wettig belang.

Met hun betoog weerleggen de verzoekende partijen – waaronder de voor N.Q. aangestelde voogd – bovendien hoe dan ook de in de beschikking van 10 juni 2025 weergegeven vaststelling niet dat het aanvatten van de verblijfsprocedure op grond van de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet (en a fortiori het verkrijgen van een verblijfsrecht op deze grond) impliceert dat zij zelf erkennen dat niet is voldaan aan de materiële voorwaarden voor het gevraagde verblijfsstatuut op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Eén van de in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarden is namelijk dat de minderjarige bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger slechts tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegelaten indien de referentiepersoon over het recht van bewaring over de minderjarige beschikt. De Raad benadrukt dat het recht van bewaring een onderdeel is van het ouderlijk gezag en een ruimere invulling heeft dan alleen de huisvesting van het kind. Het betreft tevens de mogelijkheid tot het nemen van belangrijke beslissingen inzake de gezondheid van het kind, diens opvoeding, opleiding, vrije tijd alsook godsdienstige of levensbeschouwelijke oriëntatie.

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt, gelet op artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Aangezien Q.N. haar gewone verblijfplaats in België had op het moment dat de ouders van dit kind een aanpassing van de regeling inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag wensten door te voeren, is het Belgisch recht in casu van toepassing. De verwijzing door de verzoekende partijen naar artikel 30 van voormeld wetboek, omtrent de erkenning van in het buitenland genomen beslissingen, is bijgevolg niet dienstig.

In het Belgisch recht wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag omschreven in de artikelen 371 – 387quaterdecies van het (oud) Burgerlijk Wetboek (hierna: BW). Uit deze bepalingen volgt dat het ouderlijk gezag in beginsel gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders en dat deze gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag door beide ouders enkel kan worden gewijzigd via een rechterlijke beslissing. De Belgische regelgeving voorziet dat ook inzake het pleegouderschap (cf. artikel 387septies (oud) BW of de voogdij, zoals bedoeld in artikel 389 van het (oud) BW (cf. artikel 390 e.v. van het (oud) BW), een rechterlijke tussenkomst is vereist.

Gelet op voormelde regels uit het (oud) BW, die ingevolge artikel 35 van het WIPR in casu van toepassing zijn, laat het gegeven dat *“officiële documenten”* uit China voorliggen niet toe vast te stellen dat het recht van bewaring over Q.N., als onderdeel van het ouderlijk gezag, via rechterlijke beslissing is toevertrouwd aan C.O., de referentiepersoon. De verzoekende partijen kunnen daarom ook niet worden gevolgd in hun betoog dat *“de feitelijke zorgsituatie, aangevuld met voogdijbesluit en huisvesting”* bevestigt dat het ouderlijk gezag effectief door de grootouders wordt uitgeoefend. Zij gaan met deze uiteenzetting immers voorbij aan het onderscheid tussen de vaststelling van de feitelijke toestand van bewaring en de toekenning van het recht van bewaring, als deelaspect van het ouderlijk gezag. Een feitelijke toestand houdt nog geen overdracht van het recht of gedeeld recht van bewaring in.

De Raad dient te benadrukken dat het feit dat voor Q.N., in het raam van de specifieke regeling die is vervat in artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002, een voogd werd aangesteld impliceert dat de hiertoe bevoegde dienst reeds heeft vastgesteld dat deze minderjarige vreemdeling niet wordt begeleid door

een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de nationale wet van de minderjarige. Er wordt niet aangetoond dat deze voogdijregeling werd stopgezet. Bijgevolg kan enkel S.N. een verblijfsaanvraag indienen voor N.Q. en haar in rechte vertegenwoordigen (cf. artikel 9 van de Programmawet van 24 december 2002 (I) (art. 479) - Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen).

Gelet op het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat C.O. en L.J. de minderjarige N.Q. niet in rechte kunnen vertegenwoordigen in de procedure voor de Raad.

De grief dat het hoger belang van het kind niet werd onderzocht en de mededeling dat N.Q. *“sociaal, psychologisch en onderwijskundig hersteld is van eerdere trauma’s”*, dat dit kind naar school gaat en wordt verzorgd door haar grootouders met wie het een bevestigde affectieve band heeft doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is trouwens net om met het hoger belang van het kind rekening te kunnen houden dat de Belgische wetgeving voorziet in de tussenkomst van een rechter wanneer er een overdracht is van het ouderlijk gezag of er hieromtrent discussies ontstaan. Het gegeven dat verweerder de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met betrekking tot N.Q. heeft afgewezen heeft ook niet tot gevolg dat zij niet langer naar school zou kunnen gaan, dat zij niet meer de nodige bijstand zou kunnen krijgen, dat zij geen relaties met haar grootouders meer zou kunnen onderhouden of dat er geen duurzame familiale oplossing mogelijk zou zijn. Zoals reeds gesteld biedt de procedure voorzien in de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, wel de mogelijkheid om tot een duurzame oplossing te komen voor de minderjarige N.Q.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partijen, voor zover zij al enige proces-bevoegdheid hebben, geen elementen aanbrengen die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 10 juni 2025 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftientwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK